

Бу воқеа, бундан бир неча йил аввал, кўп қаватли уйга янги кўчиги келган кунларимда бўлиб ўтган эди. Кизиги шундаки, орадан шунча йил ўтибди ҳамки, бу воқеа сиёса эсмидан чикмайди.

Кечкурун ишдан кайтаётсам, ҳамма ҳовлида — бу пайда хувилаб ётадиган ўриндикларда сикилишиб кўшниларим ўтишибди. Уларнинг кайфияти хуфтон.

— Узи нима гап? Осмон узилий ерга тушидими? — сўрадим аёлларга юзланни.

— Ундан ҳам баттар. Эрталабдан бўён газ ҳам йўк, сув ҳам йўк, — деди тажханглик билан бир кўшини келинчак.

— Кизик, эълонни кўрмадингларми? — сўрадим улардан.

— Қанақа ёълонни? — савол ёғдира кетишил кўшнилар.

— Эрталаб ишга кетаётганимда ўйлакка кираверишидаги эшикда курган эдим, болалар йиртган бўлса керак, — дедим.

— Тўғри. Мен ҳам кўргандай бўлувдим, лекин аҳамият бермай ўтиб кетибман, — деди бола кутариб ўтирган келинчак.

— Кўчада болаларнинг козоз кўтариб юргонларига кўзим тушгандай бўлувди-я, — деб бола кўшини ўтлашади.

— Нега йиртишибди? Қандай болалар? Кимнинг боласи? — саволларни ёғдириб ташлади қўшни кампир.

— Аввало ҳаммамиз бир-биримиз билан якндан ташнишиб олайлик, — дедим кубиб. — Колаверса, кимнинг боласи қанка, ўзини қандай тутади? Сўраб-суршириб олайлик... Ахир бир уйда турган одам бир-бирини таниши, кирдилар.

ЭЛГА ҚУШИЛГАН ОСОЙИШ ТОПАДИ

кечкурунга қадар ишларни битириб кетган кўринадилар... — гап билан чимчилаб олди бир ўқитувчи кўшним.

— Нега бунча арзимаган нарсага жишибирон бўлмаснилар. Кираисизларда, ахир уша тўртдевор ичига... Яхшим сунг кемлабди. Мана карабисизки, ҳеч ким кеч кеярга шошмайди. Шу баҳонада танишиб оламиш. У ёқдан, бир ёқдан сузлашамиз, кўшиничлик килимиз, — деди ён кўшним Сурайёнхон.

Шу гап етмай турган эканми, янги кўшниларим иккита-дан, учтадан булишиб сухбатга тушнишибди. Менга шешрик бўлганлардан кунни курган, ширинсухан Умидга ола одамийлик ҳакида бўлиб ўтган бир воқеа сўзлаб бердилар.

— У пайтларда ёш эдим, — деди гап бошладилар ола, боя ўйларига киришга юшингланарини унутгандан. — Бир кўшнимиз бор эдилар. Худо жойларини жаннатдан килган бўлусин. Ислами Ҳурсаной

чикиди килиши керак-ку. Бу ўй ҳам бир маҳалладек гап-ку... — Э, кизик гапларни галирасиз-а, — деди кўшнилар ичида энг сўзамоли Муҳабат опа. — Маҳаллангиз нимаси, келинпошша... Эшикни биримиз бошқа бироримизни кўрмасак...

— Бекинки бежоғлик дейишади. Узлари эрталабдан

эди. Жуда ақлли, фаросатли, оқила аёл эдилар. Фақат бир ишлари менга фалати туоларди. Ойда бирми, иккى ойда бирми, бир хайдовчи йигит келиб турарди. Ҳайрон булардид: «Бу ким? Нега келади? Кимлар бўлади? Унга кўрсатгандар мөхаббатни юбоши нима? Бир куни «кимингиз бўлади бу йигит? деб сўрадим. — Келиб қолса кўйга-

ча йиллар ўтгандан кейингина ангасам-а! Ҳунардан кўрсанай ая ўғилларининг вафотидан сўнг ҳамма маросимларини ўтказиб булгач, келинларини ёнларига олиб насиҳат килиган эканлар. «Мен сизни кизим деганман. Шунинг учун гапларимни эриш билманг. Бу гапларни айтиш менга фарз. Елизилик — Олонхогина хос, болам. Тенгин-

бирларининг юрагига йўл топишиб олишган эди. Ҳаммалари шошилмайгина тарқалишар экан, бетга чопарлиги туфайли ҳеч ким хушиламайдиган Мовлуда опа, ҳеч кутилмаганди, бир тақлиф кириди:

— Келинглар, бир иш килялик, — дедилар аёлларга мурожаат килиб. — Агар хўп десанглар бир ойда бир маротаба кечки овқатни барвактоқ тайёрлаб берил, бола-чақа ташвишидан кутубиб олайликда, бир-биримиз билан учрашадиган бўйайлик. Билганимизни ўргатиб, билмаганимизни ўрганаил. Ҳоҳласангиз кўз олдингизда балик пишириб бераман, қандай тайёрлашни ҳам ўргатиб кўйман...

— Мен ёнголи торт тайёрлашни ўргатаман, — деди биринчи қаватдаги Альфия деган келинчак.

Яна бир кўшним ковурма мантига усталигини айтиб, татиб кўришига ҳаммани таклиф килиб.

Шу-шу ҳар ойда ўн иккى аёл учрашадиган бўлишиди. Мехмон келса кўйналий қолмайлик, деб кўпчиликни кутишга етарилиши-тобов сотиб олишиди. Ҳуллас, дастурхон, онхата, қошик-вилка дегандай... Кўплашиб маҳалла рўзгорини бутлаг олишиди.

Эрракларимизнинг бизларга ҳаваслари келди чоғи, улар ҳам ўчишилар. Шу йўсун кўп қаватдаги таъминизда маҳалла барпо бўлди.

Хуллас, яхшилик яхши, меҳр-окибатда гап кўп экан... Элга қўшилган осойиш топади, деганлари канчалар тўғрилигини мен шу маҳаллада яшаб кўрдим. Бирлашганга не етисин. Биз келжагимиз бўлган фарзандларимизга дўстлик ва ахиллик, инсонлар ўртасидаги меҳр-муҳаббат, окибатга ўхшаш энг яхши муносабатларни ўргатиб, уларга мерос килиб қолдарилик.

Мамыр РЎЗИЕВА.

— 5 —

ни жой тополмай қоласиз-а?» — Кўёвим...

— Вой, кизингиз йўк-ку, қанака кўёв? — ҳайрон бўлдим.

— Нега кизим бўлmas экан?

Насибахон?

— Вой ўлмасам, кизиксиз-а. Кайси Насибахонни айтгисиз? Улган ўлгингизнинг хотиними?

Шундайдай дейшишга деб кўйдим. «Эй хом сут эмган банда, — дедим ўзимни койиб — Онаизорга дардини — ёлғиз фарзанди-дебдилар. Шу-шу ўн изза бўлганим ёдимга тушганди. Шунчалар изза бўлдимки, хатто узр сурасга ҳам тилим алланмай каловланиб қолдим...

Иллар ўтди, канча сувлар оқиб ўтди. Нечаки кўн-қонирондошлар, ёр-бидорлар оламдан ўтиб кетди. Ўқтин-ўқтин ўн изза бўлганим ёдимга тушганди, хали ҳануз бир хил бўлиб кетаман. Ҳалкимизнинг дононлиги, ўқтамлиги, кўзга ташланмайгина, бирорга ғарз, сурасга ҳам тилим алланмай каловланиб қолдим...

Сурасга ҳам тилим алланмай каловланиб қолдим. Шундайдай дейшишга деб кўйдим. «Эй хом сут эмган банда, — дедим ўзимни койиб — Онаизорга дардини — ёлғиз фарзанди-дебдилар. Шу-шу ўн изза бўлганим ёдимга тушганди. Шунчалар изза бўлдимки, хатто узр сурасга ҳам тилим алланмай каловланиб қолдим...

Иллар ўтди, канча сувлар оқиб ўтди. Нечаки кўн-қонирондошлар, ёр-бидорлар оламдан ўтиб кетди. Ўқтин-ўқтин ўн изза бўлганим ёдимга тушганди, хали ҳануз бир хил бўлиб кетаман. Ҳалкимизнинг дононлиги, ўқтамлиги, кўзга ташланмайгина, бирорга ғарз, сурасга ҳам тилим алланмай каловланиб қолдим...

Сурасга ҳам тилим алланмай каловланиб қолдим...